

[Handelsministeren.]

vet os en langtidsgaranti for en høj beskæftigelse, som er af overordentlig stor social værdi.

Hr. Frandsen nævnte, at vi har fået en række fornuftige erhvervslove i denne tid, og det takker jeg for. Han nævnte også, at det, vi drøfter vedrørende økonomisk demokrati, er fordelingen af den fremtidige kapitaltilvækst i erhvervene, og det kan jeg bekræfte.

Han stillede mig endvidere det konkrete spørgsmål, om jeg mente, at vi i forbindelse med egnsudviklingsstøtten skulle stille krav, der gik ud over lovgivningens krav til virksomhedernes adfærd. Det mener jeg ikke vi skal. Jeg mener, vi skal acceptere, at det, der er folketingets opgave, er at lægge en lovgivning frem og derefter overlade til et af folketinget og ministeren uafhængigt organ, nemlig Egnsudviklingsrådet, ud fra en helt saglig vurdering, som jeg ved også går på virksomhedernes reelle muligheder for at tilføre et område noget nyt, at tage stilling til de konkrete ansøgninger.

Hr. Frandsen beklagede, at vi ikke havde nået en tilstrækkelig grad af kapitalstyring. Det er min opfattelse, i al beskedenhed, at vi er på vej til en stadig bedre kapitalstyring. Jeg tror og håber, at et fornuftigt samarbejde i kapitalmarkedsrådet mellem politikere, erhvervsorganisationer og pengeinstitutter vil kunne føre til en fornuftigere, men frivillig prioritering af fordelingen af kapitalressourcerne, og jeg vil da gerne understrege, at det er mit indtryk, at samarbejdet mellem regeringen og Nationalbanken og derefter mellem Nationalbanken og vore pengeinstitutter allerede har betydet, at erhvervslivet med de beskedne muligheder for en hævelse af lånelofterne, der har været, er blevet tilgodeset i denne udvikling. Men jeg vil finde det uheldigt, hvis man med den struktur, pengemarkedet har, gik så vidt, at det, man spekulerede på, var at gå ind i enkeltsager og vurdere dem. Derved ville man påtage sig et ansvar, som man rettelig bør placere hos en dertil ansat ekspertise, men når det drejer sig om de bredere samfundsmæssige normer, om den bredere samfundsprioritering af kapitalens fordeling, er jeg enig.

Hr. Frandsen havde nogle bemærkninger

om ting, vi syntes at have forladt, og en af dem var spørgsmålet om afgifter på filialer i pengeinstitutterne. Jeg håber ikke, det er undgået hr. Frandsens opmærksomhed, at den kolossale udvikling af fusioner inden for bank- og sparekasseverdenen, der er foregået inden for de sidste 1½-2 år, har bevirket, at der er nedlagt et overordentligt stort antal filialer, og at vi derigennem på fuldstændig frivillig basis opnår det, vi oprindeligt havde troet det var nødvendigt at skabe restriktioner for at opnå, og det må dog altid være at foretrække, når resultatet bliver det samme.

Endelig skylder jeg at sige, at når det drejer sig om prisloven og om monopollovgivningen, så ved hr. Frandsen, at jeg bl. a. med hans partis tilslutning, tror jeg, har i sinde at fremsætte et forslag til ny prislov i begyndelsen af næste samling og gerne vil benytte de mellemliggende måneder til at drøfte med alle folketingets partier, med erhvervsorganisationerne og med arbejdsmarkedets parter de ønsker, der måtte være, for så vidt angår en sådan prislovgivning.

Hr. Frandsen var lidt ked af, at jeg havde brugt udtrykket, at vi skulle have et pusterum omkring de offentlige udgifter. Må jeg ikke sige, at ved hjælp af et sådant pusterum opnår vi for mig at se at kunne anvende de eksisterende midler to gange, nemlig først til en erhvervsfremgang og derefter, når afkastet af den kommer, til en forbedring af den offentlige sociale situation. Vi skal nok passe på, at vi ikke for ofte springer erhvervslivet over som mellemed, men at vi, så langt det er os muligt, lader pengene arbejde først i erhvervslivet og derefter i den offentlige aktivitet.

Så kan jeg bekræfte hr. Frandsens vurdering af økonomisk demokrati som en aktivitet, der skal gøre det muligt at sikre værditilvækst og medbestemmelse. Når hr. Frandsen nævner, at bestemmelsesretten gerne må være placeret så tæt gulvet som muligt, vil jeg gerne understrege, at i det lovforslag, regeringen har fremsat, ligger enhver bestemmelsesret for enhver erhvervet aktie kun ét sted, nemlig hos den virksomheds medarbejdere, hvortil aktien er udstedt.

Endelig takker jeg for hr. Frandsens konkrete tilsagn om at ville være med til